

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 19. februára 2009*

Vo veci C-308/07 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 2. júla 2007,

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, bývalý poslanec Európskeho parlamentu, bydliskom v Saint-Pierre-d'Irube (Francúzsko), v zastúpení: D. Rouget, avocat,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: pôvodne C. Karamarcos, H. Krück a D. Moore, neskôr poslední uvedení a A. Padowska, splnomocnení zástupcovia,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Tizzano (spravodajca), A. Borg Barthet, E. Levits a J.-J. Kasel,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. júna 2008,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 11. septembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním pán Gorostiaga Atxalandabaso navrhuje zrušenie uznesenia Súdu prvého stupňa Európskych spoločenských zmlúv z 24. apríla 2007, Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament (T-132/06, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým Súd prvého stupňa odmietol ako čiastočne zjavne neprípustnú a zamietol ako čiastočne zjavne nedôvodnú jeho žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia generálneho tajomníka Európskeho

parlamentu z 22. marca 2006, ktorým sa napráva postup vymáhania určitých súm prijatých odvolateľom ako náhrada parlamentných nákladov a príspevkov (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

- 2 Článok 27 body 3 a 4 pravidiel o výpláte príspevkov a úhrade nákladov pre poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „pravidlá PNP“) stanovuje:

„3. Ak sa generálny tajomník po porade s kvestormi presvedčí, že sumy, vo forme príspevkov podľa týchto pravidiel, boli vyplatené v prospech poslancov [Európskeho parlamentu] neoprávnene, dá pokyny na získanie týchto súm späť od príslušného poslanca.

4. Vo výnimočných prípadoch a na návrh generálneho tajomníka po porade s kvestormi, môže predsedníctvo v zmysle čl. 73 rozpočtového nariadenia a jeho vykonávacích predpisov, poveriť generálneho tajomníka dočasným pozastavením vyplácania príspevkov až do doby, kým poslanec nevráti neoprávnené vyplatené príspevky.

Predsedníctvo rozhoduje s náležitým ohľadom na efektívny výkon mandátu poslanca a na dobré fungovanie Parlamentu a pred prijatím rozhodnutia vypočuje dotknutého poslanca.“

- 3 Článok 71 ods. 2 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74, ďalej len „rozpočtové nariadenie“), znie:

„Vlastné zdroje sprístupnené Komisii a každá pohľadávka, o ktorej sa zistí, že je oprávnená, má stanovenú výšku a je splatná, sa musí riešiť povolením na vymáhanie pohľadávok predloženým účtovníkovi, po ktorom nasleduje odoslanie oznámenia o dlhu dlžníkovi. Obidva dokumenty vypracuje zodpovedný povoľujúci úradník.“

- 4 Podľa článku 73 ods. 1 druhého pododseku rozpočtového nariadenia:

„Účtovník vymáha sumy tak, že ich započíta vo vzťahu k rovnocenným pohľadávkam, ktoré majú spoločenstvá voči každému dlžníkovi, ktorý má sám voči spoločenstvám pohľadávku, ktorá je oprávnená, má stanovenú výšku a je splatná.“

- 5 Článok 83 nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), stanovuje:

„Účtovník je povinný kedykoľvek, po informovaní zodpovedného povoľujúceho úradníka a dlžníka, vymáhať stanovené pohľadávky vo forme náhrady v prípadoch,

keď aj dlžník má pohľadávku voči spoločnostiam, ktorá je istá, má pevne stanovenú výšku a je splatná s ohľadom na sumu stanovenú platobným príkazom.“

- 6 Článok 5 body 3 a 4 vnútorných pravidiel vykonávania rozpočtu Európskeho parlamentu prijatých predsedníctvom Parlamentu (ďalej len „predsedníctvo“) 27. apríla 2005 stanovuje:

„3. Rozhodnutím o poverení prijatým Parlamentom zastúpeným jeho predsedom bol generálny tajomník určený ako hlavný povoľujúci úradník. Rozhodnutia vzdať sa práva vymáhať vzniknutú pohľadávku a zrušiť príkaz na vymáhanie uvedené v článku 87 ods. 4 písm. a) však musí schváliť predseda Parlamentu.

4. Hlavný povoľujúci úradník poveruje zástupcov povoľujúceho úradníka delegovaním. Zástupcovia povoľujúceho úradníka poverujú svojich zástupcov subdelegovaním.“ [*neoficiálny preklad*]

Skutkový stav

- 7 Odvolateľ je bývalým poslancom Európskeho parlamentu, ktorý vykonával svoj mandát počas piateho volebného obdobia (1999/2004). Po audite týkajúcom sa existencie dokumentov preukazujúcich použitie súm, ktoré žalobca dostal ako náklady na sekretariát, generálny tajomník Parlamentu (ďalej len „generálny tajomník“) rozhodnutím z 24. februára 2004 určil, že suma vo výške 176 576 eur bola tomuto poslancovi

vyplatená neoprávnene. Generálny tajomník tiež stanovil sumu, ktorá sa má vrátiť Parlamentu, na 118 360,18 eura, keďže odvolateľ už časť svojho dlhu vrátil.

- 8 V tom istom rozhodnutí z 24. februára 2004 generálny tajomník uviedol, že na základe článku 16 ods. 2 a článku 27 ods. 3 pravidiel VPÚN treba pristúpiť k vymáhaniu sumy 118 360,18 eura započítaním vo vzťahu k parlamentným príspevkom, ktoré sú menej podstatné pre vykonávanie volebného mandátu odvolateľa, a to časti príspevku na všeobecné výdavky a príspevku na pobyt. Uvedené rozhodnutie okrem toho stanovovalo, že v prípade, že sa mandát odvolateľa skončí, zostávajúce dlžné sumy sa vyberú z prechodného príspevku pri skončení mandátu, ako aj zo všetkých ostatných platieb dlžných odvolateľovi.
- 9 Dňa 20. apríla 2004 žalobca podal na Súde prvého stupňa žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia z 24. februára 2004.
- 10 Svojím rozsudkom z 22. decembra 2005, Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament (T-146/04, Zb. s. II-5989, ďalej len „rozsudok Gorostiaga“), Súd prvého stupňa čiastočne zrušil rozhodnutie z 24. februára 2004.
- 11 Súdny dvor najskôr v bode 84 uvedeného rozsudku uviedol, že rozhodnutie z 24. februára 2004 v podstate tvoria dve roviny, po prvé konštatovanie generálneho

tajomníka, že sumy uvedené v tomto rozhodnutí sa neoprávnene vyplatili žalobcovi a treba ich vymáhať, a po druhé rozhodnutie o tom, že sa pristúpi k vymáhaniu započítaním vo vzťahu k príspevkom, ktoré sa majú vyplatiť žalobcovi.

12 Súd prvého stupňa ďalej zamietol všetky žalobné dôvody smerujúce proti prvej rovine rozhodnutia z 24. februára 2004, teda žalobné dôvody, ktoré sa týkali existencie a rozsahu povinnosti žalobcu vrátiť Parlamentu sumu uvedenú v tomto rozhodnutí.

13 Nakoniec pokiaľ ide o druhú rovinu rozhodnutia z 24. februára 2004, Súd prvého stupňa sa v bode 97 rozsudku Gorostiaga vyjadril takto:

„... keďže generálny tajomník nemá právomoc nariadiť sporné započítanie bez toho, aby ho tým poverilo predsedníctvo v súlade s konaním upraveným v [článku 27 ods. 4 pravidiel VPÚN], rozhodnutie [z 24. februára 2004] sa musí zrušiť v rozsahu, v akom toto započítanie nariaďuje.“

14 Proti rozsudku Gorostiaga nebolo odvolanie podané.

15 Podľa uvedeného rozsudku predsedníctvo rozhodnutím z 1. februára 2006 v súlade s článkom 27 ods. 4 pravidiel VPÚN poverilo generálneho tajomníka, aby pristúpil k vymáhaniu súm neoprávnene vyplatených žalobcovi.

- 16 Listom z 22. marca 2006 generálny tajomník zaslal žalobcovi sporné rozhodnutie, v ktorom je v zásade zopakovaný obsah rozhodnutia z 24. februára 2004.
- 17 Podľa bodu 1 výroku sporného rozhodnutia bol účtovník Parlamentu na základe článku 73 rozpočtového nariadenia poverený vymáhaním sumy 118 360,18 eura, ktorú odvolateľ Parlamentu dlžil. Body 1 a 2 daného výroku uvádzajú, že k vymáhaniu súm neoprávnene vyplatených odvolateľovi môže dôjsť započítaním vo vzťahu k rôznym príspevkom a ďalším platbám, na ktoré má odvolateľ nárok.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnuté uznesenie

- 18 Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. mája 2006 podal žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia sporného rozhodnutia a navrhol, aby bol Parlament zaviazaný na náhradu trov konania.
- 19 Odvolateľ na podporu svojej žaloby uvádzal jedenásť žalobných dôvodov, ktoré Súd prvého stupňa všetky zamietol. V nasledujúcich bodoch budú preskúmané len žalobné dôvody, ktorých zamietnutie bolo napadnuté v prejednávacom odvolaní.
- 20 Svojím prvým žalobným dôvodom založeným na porušení zásady právnej sily rozhodnutej veci odvolateľ v podstate tvrdil, že sporné rozhodnutie nemohlo legitímne napraviť vady konania, ktoré Súd prvého stupňa považoval za protiprávne z dôvodu nedostatku právomoci.

21 V tomto ohľade Súd prvého stupňa v bodoch 30 a 32 napadnutého uznesenia rozhodol:

„30 ... Generálny tajomník mohol s ohľadom na článok 27 ods. 4 pravidiel VPÚN, ako je vyložený v bodoch 86 až 97 rozsudku Gorostiaga, platne prijať [sporné] rozhodnutie po tom, ako ho predsedníctvo v súlade s uvedeným ustanovením poverilo vymáhaním dotknutých súm...

...

32 Pokiaľ ide o zrážku vo výške 40 398,80 eura..., je pravda, že po rozsudku Gorostiaga stratila svoj právny základ. Táto okolnosť však nevedla k zániku dlhu žalobcu voči Parlamentu vo výške 118 360,18 eura, lebo otázka, či tento dlh mohol byť čiastočne vyrovnaný započítaním... je inou otázkou...”

22 Súd prvého stupňa preto zamietol prvý žalobný dôvod uvedený žalobcom na podporu jeho žaloby ako zjavne nedôvodný.

23 Tretím žalobným dôvodom sa odvolateľ odvolával na prípad vyššej moci, aby vysvetlil nemožnosť predloženia dokladov o niektorých svojich výdavkoch.

- 24 Súd prvého stupňa odmietol tento žalobný dôvod ako zjavne neprípustný, lebo spochybňoval právnu silu rozhodnutej veci vychádzajúcu z rozsudku Gorostiaga (body 49 až 54 napadnutého uznesenia). Podľa uvedeného rozsudku totiž generálny tajomník oprávnené konštatoval, že dotknuté sumy boli odvolateľovi vyplatené neoprávnené, a preto musia byť vrátené.
- 25 Na záver žalobca prvou časťou siedmeho žalobného dôvodu uvedeného na podporu svojej žaloby namietal, že mu Parlament neoznámil rozhodnutie predsedníctva z 1. februára 2006. Parlament tým porušil článok 20 svojho kódexu správneho úradného postupu prijatého 6. septembra 2001 (ďalej len „kódex správneho úradného postupu“), ktorý stanovuje povinnosť písomne oznamovať rozhodnutia, ktoré majú vplyv na práva alebo záujmy jednotlivcov.
- 26 Súd prvého stupňa tento žalobný dôvod zamietol s tým, že sa v bodoch 72 a 73 napadnutého uznesenia vyjadril:

„72 Pokiaľ ide o oznámenie rozhodnutia predsedníctva z 1. februára 2006, stačí uviesť, že nejde o konečné rozhodnutie zasahujúce do právneho postavenia žalobcu...

73 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa kódexu správneho úradného postupu, stačí poznamenať, že dokument, na ktorý odkazuje žalobca, je len uznesením Parlamentu, ktorým sa mení návrh predložený Európskym ombudsmanom, a ktorý vyzýva Komisiu na predloženie legislatívneho návrhu v tomto ohľade na základe článku 308 ES. Takže nezávisle od otázky, či sa ustanovenie, ako je ustanovenie uvedené [v článku 20 uvedeného kódexu], týka aj iných rozhodnutí než

rozhodnutí nepriaznivo zasahujících do právního postavenia, treba zdôrazniť, že nejde o právne záväzný text. Tento dôvod preto treba zamietnuť ako zjavne nedôvodný.“

Návrhy účastníkov konania

27 Odvolateľ svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie, ako aj sporné rozhodnutie a

— zaviazal Parlament na náhradu trov konania.

28 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie ako zjavne nedôvodné a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

O návrhu na opätovné otvorenie písomnej časti konania

- 29 Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 31. októbra 2007 požiadal odvolateľ Súdny dvor o opätovné otvorenie písomnej časti konania. Na podporu tohto návrhu uvádza existenciu novej skutočnosti, ktorú predstavuje list Parlamentu zo 17. októbra 2007, ktorým mu po zamietnutí jeho žaloby pred Súdom prvého stupňa bolo napadnutým uznesením nariadené zaplatiť sumu 77 961 eur.
- 30 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa článku 42 ods. 2 rokovacieho poriadku v spojení s jeho článkom 118 nemožno nové dôvody predkladať v priebehu konania, ibaže by sa zakladali na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.
- 31 To však nie je prípad prejednávanej veci. V tomto ohľade stačí konštatovať, že údajná nová skutková okolnosť uvádzaná odvolateľom nemôže byť spojená so žiadnym dôvodom opätovne či skôr vzneseným zo strany odvolateľa v rámci jeho odvolania. V každom prípade je táto skutková okolnosť na účely tohto rozsudku irelevantná. Parlament sa totiž požiadavkou na splatenie zostávajúcej dlžnej sumy uvedenou v liste zo 17. októbra 2007 obmedzil na vyvodenie následkov z prijatia napadnutého uznesenia, ktoré napokon nebolo predmetom žiadneho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia či odkladu vykonateľnosti. Okrem toho podľa článku 60 prvého pododseku štatútu Súdneho dvora nemá odvolanie podané odvolateľom proti takému uzneseniu odkladný účinok.

- 32 Za týchto podmienok treba odmietnuť návrh odvolateľa na opätovné otvorenie písomnej časti konania.

O odvolaní

- 33 Odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania šesť odvolacích dôvodov založených, po prvé na porušení práv na obhajobu, zásady kontradiktórnosti a práva na spravodlivé súdne konanie, po druhé na porušení základného práva na nestranný súd, po tretie na nesprávnom posúdení dosahu rozsudku Gorostiaga, po štvrté na systematickom a automatickom odmietaní Súdu prvého stupňa vziať do úvahy jeho argumenty smerujúce k zrušeniu sporného rozhodnutia, po piate na odmietnutí Súdom prvého stupňa preskúmať žalobný dôvod založený na prípade vyššej moci, po šieste a posledné na odmietnutí Súdom prvého stupňa dbať na dodržanie zásady riadnej správy vecí verejných.

O prvom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 34 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že rozhodnutie Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe uznesením podľa článku 111 jeho rokovacieho poriadku ho zbavilo možnosti odpovedať na tvrdenia Parlamentu a možnosti byť vypočutý. Okrem toho ho Súd prvého stupňa tým, že mu neoznámil rozhodnutie pred rozhodnutím o veci

prostredníctvom uznesenia, zbavil možnosti uvedené rozhodnutie napadnúť. Súd prvého stupňa teda porušil práva obhajoby, zásadu kontradiktórnosti a právo na spravodlivé súdne konanie.

- 35 Parlament odpovedá, že Súd prvého stupňa článok 111 svojho rokovacieho poriadku uplatnil správne a nedopustil sa žiadneho porušenia práv žalobcu na obhajobu.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 36 Treba pripomenúť, že ako už Súdny dvor mal príležitosť spresniť, samotné uplatnenie postupu podľa článku 111 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa nezasahuje do práva na riadne a účinné súdne konanie, keďže toto ustanovenie sa použije iba vo veciach, v ktorých je Súd prvého stupňa zjavne nepríslušný rozhodnúť o žalobe, kde je žaloba zjavne neprípustná, alebo tam, kde žalobe zjavne chýba akýkoľvek právny základ. Ak sa teda odvolateľ domnieva, že Súd prvého stupňa použil daný článok 111 nesprávne, musí napadnúť posúdenie podmienok použitia uvedeného ustanovenia vykonané prvoinštančným súdom (pozri v tomto zmysle uznesenie z 3. júna 2005, Killinger/Nemecko a i., C-396/03 P, Zb. s. II-4967, bod 9).

- 37 V prejednávanej veci však stačí konštatovať, že odvolateľ sa obmedzuje na kritiku skutočnosti, že Súd prvého stupňa rozhodol prostredníctvom odôvodneného uznesenia a nijako pritom nepoukazuje na podmienky použitia uvedeného článku 111, ani nespochybňuje výklad uvedeného článku vykonaný Súdom prvého stupňa v napadnutom uznesení.

- 38 Za týchto podmienok treba zamietnuť prvý dôvod uvedený odvolateľom na podporu jeho odvolania ako nedôvodný.

O druhom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 39 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ uvádza porušenie svojho práva na nestranný súd, ktoré je zakotvené v článku 6 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“) a článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1). Také porušenie je výsledkom pridelenia veci, v ktorej bolo vydané napadnuté uznesenie, takému zloženiu sudcov vrátane sudcov vykonávajúcich funkcie predsedu a sudcu spravodajcu, ktoré už rozhodovalo v zložení, ktoré vydalo rozsudok Gorostiaga. Dodržanie zásady nestrannosti však vyžaduje, aby ten istý sudca nemohol, vrátane prípadu, že ide o ten istý stupeň súdu, rozhodovať o veci, ktorá vychádza zo skutočností, ktoré sú totožné alebo dostatočne spojené so skutočnosťami vo veci, o ktorej sa už rozhodlo.
- 40 Parlament odpovedá, že tvrdeniu odvolateľa chýba akýkoľvek právny základ a nemožno preň nájsť oporu v judikatúre Spoločenstva. Parlament okrem toho zdôrazňuje, že vec, ktorá viedla k vydaniu napadnutého uznesenia, sa týka hlavne otázky, či Parlament splnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z rozsudku Gorostiaga. Skutočnosť, že o oboch veciach rozhodovali rovnakí sudcovia, preto nemožno vôbec kritizovať.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 41 Právo na spravodlivé súdne konanie, ako vyplýva najmä z článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je základným právom, ktoré Európska únia dodržiava ako všeobecnú zásadu na základe článku 6 ods. 2 EÚ (rozsudky z 26. júna 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone a i.*, C-305/05, Zb. s. I-5305, bod 29, ako aj z 1. júla 2008, *Chronopost a La Poste/UFEX a i.*, C-341/06 P a C-342/06 P, Zb. s. I-4777, bod 44).
- 42 Z takeého práva nevyhnutne vyplýva prístup pre akúkoľvek osobu k nezávislému a nestrannému súdu. Preto, ako už Súdny dvor mal príležitosť upresniť, existencia záruk v oblasti zloženia súdu je základným kameňom práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého dodržanie musí súd Spoločenstva predovšetkým overiť, pokiaľ sa tvrdí porušenie tohto práva a pokiaľ tvrdenie v tomto bode nie je zjavne zbavené vážnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok *Chronopost a La Poste/UFEX a i.*, už citovaný, body 46 až 48).
- 43 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva aj to, že okolnosť, že sudcovia, ktorí mali rozhodovať prvýkrát o veci zasadaajú v inom rozhodovacom zložení, ktoré má znova rozhodovať o tej istej veci, nemožno samu osebe považovať za nezlučiteľnú s požiadavkami práva na spravodlivé súdne konanie (pozri v tomto zmysle rozsudok *Chronopost a La Poste/UFEX a i.*, už citovaný, body 58, ako aj 59, a už citovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva).
- 44 Konkrétne skutočnosť, že tomu istému sudcovi alebo viacerým sudcom, ktorí sú členovia dvoch po sebe nasledujúcich rozhodovacích zložení, sú zverené rovnaké úlohy, ako napríklad úloha predsedu alebo sudcu spravodajcu, nemá sama osebe vplyv na

posúdenie dodržiavania požiadavky nestrannosti, keďže tieto úlohy sú vykonávané v kolegiálnom zložení (pozri v tomto zmysle rozsudok Chronopost a La Poste/UFEX a i., už citovaný, body 53).

45 Také úvahy platia o to skôr, keď obe zloženia nemajú postupne rozhodovať v rovnakej veci, čo bol prípad veci, kde bol vydaný už citovaný rozsudok Chronopost a La Poste/UFEX a i., ktorá sa týkala vrátenia veci Súdu prvého stupňa po zrušení Súdnyim dvorom rozsudku vydaného v prvom stupni, ale — ako je to v prejednávanej veci — v dvoch odlišných veciach vykazujúcich istý stupeň spojitosti.

46 Okrem toho treba poznamenať, že požiadavka nestrannosti v skutočnosti pokrýva dva aspekty. Jednak musí byť súd subjektívne nestranný, teda žiadny z jeho členov nesmie prejavovať osobnú zaujatosť, pričom osobná nestrannosť sa predpokladá, pokiaľ sa nepreukáže opak. Súd musí byť okrem toho objektívne nestranný, to znamená, že musí poskytnúť dostatočné záruky na vylúčenie akýchkoľvek oprávnených pochybností v tomto ohľade (rozsudok Chronopost a La Poste/UFEX a i., už citovaný, bod 54, a v tomto zmysle ESLP, rozsudky Fey/Rakúsko z 24. februára 1993, séria A č.° 255-A, s. 12, bod 28; Findlay/Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I, s. 281, bod 73, ako aj Forum Maritime SA/Rumunsko zo 4. októbra 2007, č. 63610/00 a 38692/05, zatiaľ neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, bod 116).

47 V prejednávanej veci však treba uviesť jednak to, že odvolateľ, ako okrem toho sám potvrdil počas pojednávania, neuvádza žiadny argument, ktorý by mohol spochybniť osobnú nestrannosť členov Súdu prvého stupňa.

48 Napokon treba pripomenúť, že odvolateľ nepodal žiadne odvolanie proti rozsudku Gorostiaga a že tento rozsudok mu nakoniec čiastočne vyhovel.

49 Odvolateľ okrem toho neuvádza žiadnu objektívnu skutočnosť, ktorá by mohla vyvolať pochybnosť o nestrannosti Súdu prvého stupňa. V tomto ohľade sa totiž obmedzuje na tvrdenie o prítomnosti rovnakých sudcov v dvoch dotknutých rozhodovacích zloženiach, teda na okolnosť, ktorá, ako vyplýva z bodov 43 až 45 tohto rozsudku, nie je ako taká nezlučiteľná s požiadavkami práva na spravodlivé súdne konanie.

50 Druhý odvolací dôvod preto treba zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom a štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

51 Svojím tretím a štvrtým odvolacím dôvodom, ktoré treba preskúmať spoločne, odvolateľ v podstate vytýka Súdu prvého stupňa, že nesprávne posúdil jeho argumenty uvedené v prvostupňovom konaní, ktoré spochybňovali zákonnosť sporného rozhodnutia, ako zjavne neprípustné z dôvodu, že sú v rozpore s právnou silou rozhodnutej veci vyplývajúcou z rozsudku Gorostiaga. Po tom, ako bolo týmto rozsudkom zrušené rozhodnutie z 24. februára 2004, malo byť totiž toto rozhodnutie považované za ničotné a neplatné v celom jeho rozsahu a konanie vedúce k jeho prijatiu nemohlo byť napravené. Za týchto podmienok sporné rozhodnutie predstavuje nové

rozhodnutie, ktoré sa líši od rozhodnutia z 24. februára 2004, takže všetky dôvody uvedené odvolateľom proti spornému rozhodnutiu mal Súd prvého stupňa preskúmať.

- 52 Parlament odmieta tieto tvrdenia a v zásade pripomína, že Súd prvého stupňa v rozsudku Gorostiaga rozhodol, že Parlament správne určil, že niektoré parlamentné príspevky boli žalobcovi vyplatené neoprávnene. Konanie vedúce k prijatiu rozhodnutia z 24. februára 2004 teda mohlo byť platne napravené.

Posúdenie Súdny dvorom

- 53 Najskôr treba konštatovať, ako to bolo uvedené v bode 11 tohto rozsudku, že rozhodnutie z 24. februára 2004 tvorili v podstate dve roviny, po prvé konštatovanie, že v ňom uvedené sumy boli žalobcovi vyplatené neoprávnene a že ich treba vymáhať, a po druhé, rozhodnutie pristúpiť k tomuto vymáhaniu, pokiaľ je to možné započítaním vo vzťahu k príspevkom, ktoré majú byť odvolateľovi vyplatené.

- 54 Zrušenie uvedeného rozhodnutia rozsudkom Gorostiaga sa však týka, ako výslovne vyplýva z bodu 169 a bodu 1 výroku uvedeného rozsudku, len tejto druhej roviny, keďže súd rozhodujúci na prvom stupni sa domnieval, že generálny tajomník nemá právomoc nariadiť vymáhanie započítaním súm dlžných žalobcom bez toho, aby ho tým poverilo

predsedníctvo v súlade s konaním upraveným v článku 27 ods. 4 pravidiel VPÚN. Naproti tomu všetky žalobné dôvody týkajúce sa zákonnosti prvej roviny rozhodnutia z 24. februára 2004 Súd prvého stupňa zamietol.

55 Súd prvého stupňa teda zrušil rozhodnutie z 24. februára 2004 len v rozsahu, v akom stanovovalo, že vymáhanie súm dlžných žalobcom treba vykonať započítaním, a žalobu v zostávajúcej časti zamietol.

56 V rozpore s tvrdeniami odvolateľa teda čiastočné zrušenie rozhodnutia z 24. februára 2004 nebráni tomu, aby generálny tajomník pokračoval v konaní na vymáhanie dlžných súm po tom, ako ho tým poverí predsedníctvo v súlade s článkom 27. ods. 4 pravidiel VPÚN, ako ho vyložil rozsudok Gorostiaga. Ako totiž správne rozhodol súd rozhodujúci na prvom stupni v bode 30 napadnutého uznesenia, v konaní smerujúcom k nahradeniu zrušeného aktu možno pokračovať práve v bode, v ktorom došlo ku konštatovanej protiprávnosti, bez toho, aby museli byť dotknuté prípravné akty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. novembra 1998, Španielsko/Komisia, C-415/96, Zb. s. I-6993, body 31 a 32).

57 Ďalej treba uviesť, že proti rozsudku Gorostiaga nebolo na Súdnom dvore podané odvolanie a v dôsledku toho tak jeho výrok, ako aj odôvodnenie, o ktoré sa nevyhnutne opiera, nadobudli konečný charakter [rozsudok z 1. júna 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, C-442/03 P a C-471/03 P, Zb. s. I-4845, body 44, ako aj 47 a tam citovaná judikatúra]. Otázka neoprávnenosti vyplatenia súm, ktoré majú byť vymáhané, a povinnosti odvolateľa ich vrátiť, teda nemôže byť znova predložená Súdu prvého stupňa na preskúmanie bez toho, aby tým neporušila právna sila rozhodnutej veci, ktorá vyplýva z rozsudku Gorostiaga.

- 58 Nakoniec z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že akt ťaží z právnej sily rozhodnutej veci spojenej so skorším aktom, pokiaľ predstavuje iba jednoduché zopakovanie časti daného aktu, ktorá nebola zrušená (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 1965, Barge/Vysoký úrad, 14/64, Zb. s. 69, bod 11).
- 59 Za týchto podmienok vzhľadom na to, že sporné rozhodnutie stanovuje presne rovnakým znením ako rozhodnutie z 24. februára 2004, že suma 118 360,18 eura bola odvolateľovi vyplatená neoprávnene a musí byť vrátená, Súd prvého stupňa v bode 53 napadnutého uznesenia oprávnene rozhodol, že všetky žalobné dôvody spochybňujúce zákonnosť sporného rozhodnutia v tomto ohľade musia byť odmietnuté ako zjavne neprípustné.
- 60 Z toho vyplýva, že tretí a štvrtý dôvod uvedené odvolateľom na podporu jeho odvolania treba zamietnuť ako nedôvodné.

O piatom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 61 Svojím piatym odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa neoprávnene nepreskúmal žalobný dôvod založený na existencii prípadu vyššej moci z dôvodu, že rozhodnutie z 24. februára 2004 ťaží z materiálnej právoplatnosti rozsudku Gorostiaga.

- 62 Súd prvého stupňa sa totiž nesprávne domnieval, že išlo o žalobný dôvod, ktorý už bol preskúmaný v rozsudku Gorostiaga, zatiaľ čo v skutočnosti je tento dôvod založený na skutkových okolnostiach, ku ktorým došlo po vydaní uvedeného rozsudku, teda na neposkytnutí odpovede španielskym ministrom spravodlivosti na list, ktorý mu odvolateľ zaslal 15. apríla 2006 na účely získania účtovných dokumentov spojených s výkonom jeho mandátu európskeho poslanca.
- 63 Parlament odpovedá, že Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení správne vyložil zásadu právnej sily rozhodnutej veci, keďže odvolateľ už v priebehu konania, v ktorom bol vydaný rozsudok Gorostiaga, uviedol žalobný dôvod s rovnakou podstatou a opieral sa pritom o rovnaké argumenty.
- 64 Pokiaľ ide konkrétne o neposkytnutie odpovede na uvedený list z 15. apríla 2006, Parlament uvádza, že tento argument bol uvedený pred Súdom prvého stupňa nie v rámci žalobného dôvodu založeného na prípade vyššej moci, ale na podporu iného žalobného dôvodu, ktorý bol zamietnutý napadnutým uznesením a ktorého posúdenie odvolateľ v tomto odvolaní nespochybňuje. V každom prípade ide o skutočnosti, ku ktorým došlo po vydaní sporného rozhodnutia a ktoré sú teda irelevantné na účely jeho zrušenia.

Posúdenie Súdny dvorom

- 65 Treba uviesť na jednej strane, že skutočnosti uvedené odvolateľom v konaní na prvom stupni na podporu jeho žalobného dôvodu založeného na prípade vyššej moci na účely odôvodnenia, prečo nemohol predložiť niektoré účtovné dokumenty, sú totožné so skutočnosťami, na ktorých bol založený jeden z dôvodov, ktorý bol uvedený v žalobe podanej proti rozhodnutiu z 24. februára 2004 a ktorý Súd prvého stupňa zamietol v rozsudku Gorostiaga.

- 66 Z dôvodov uvedených v bodoch 57 až 59 tohto rozsudku teda mohol Súd prvého stupňa v bodoch 53 a 54 napadnutého uznesenia oprávnene rozhodnúť, že žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu a vychádzajúci z prípadu vyššej moci bol zjavne neprípustný.
- 67 Pokiaľ ide na druhej strane o argument založený na neposkytnutí odpovede španielskym ministrom spravodlivosti na list odvolateľa z 15. apríla 2006, stačí konštatovať, že aj keby taká skutočnosť mohla predstavovať prípad vyššej moci v zmysle judikatúry Súdneho dvora, ide, ako uviedla generálna advokátka v bode 87 svojich návrhov, o skutočnosť, ku ktorej došlo až po prijatí sporného rozhodnutia, a ktorá v žiadnom prípade nemôže mať vplyv na jeho obsah.
- 68 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba piaty odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 69 Svojím šiestym odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa neoprávnene odmietol preskúmať otázku, či Parlament tým, že odvolateľovi neoznámil rozhodnutie predsedníctva z 1. februára 2006, porušil zásadu riadnej správy vecí verejných, ktorá je uvedená v článku 41 Charty základných práv Európskej únie a v kódexe správneho úradného postupu. V tomto ohľade pripomína, že bez ohľadu na existenciu takých

dokumentov je právo na riadnu správu vecí verejných súčasťou všeobecných právnych zásad, ktoré sú inštitúcie povinné dodržiavať.

- 70 Parlament v tomto ohľade odpovedá, že Súd prvého stupňa sa obmedzil na konštatovanie, že kódex správneho úradného postupu má prípravnú a nie zákonnú povahu.

Posúdenie Súdny dvorom

- 71 Treba hneď konštatovať, že šiesty odvolací dôvod vychádza z nesprávneho pochopenia napadnutého uznesenia.
- 72 V konaní na prvom stupni totiž žalobný dôvod uvedený odvolateľom vychádzal výhradne z porušenie článku 20 kódexu správneho úradného postupu, podľa ktorého orgán jednak dbá na to, aby rozhodnutia dotýkajúce sa práv či záujmov jednotlivcov boli písomne oznámené dotknutým osobám po prijatí dotknutého rozhodnutia, a jednak sa zdrží toho, aby dané rozhodnutie oznámil ďalším zdrojom, dokým neboli informované posledné uvedené osoby.
- 73 Pritom v rozpore s tvrdením odvolateľa Súd prvého stupňa neopomenul preskúmať, či neoznámenie rozhodnutia predsedníctva z 1. februára 2006 viedlo k porušeniu práv dotknutej osoby. V bode 72 napadnutého uznesenia Súd prvého stupňa pred rozhodnutím o povahe kódexu správneho úradného postupu uviedol, že uvedené rozhodnutie nebolo konečným rozhodnutím nepriaznivo zasahujúcim do právneho

postavenia odvolateľa, že jeho neoznámenie teda nemohlo poškodiť práva posledného uvedeného, pričom toto posúdenie okrem toho nie je v rámci tohto konania o odvolaní spochybňované.

- 74 Z toho vyplýva, že šiesty odvolací dôvod treba takisto zamietnuť.
- 75 Keďže nemožno prijať žiadny zo šiestich dôvodov uvedených odvolateľom na podporu jeho odvolania, odvolanie treba zamietnuť.

O trovách

- 76 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Parlament navrhol zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené ho zaviazať na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Pán Gorostiaga Atxalandabaso je povinný nahradiť trovy konania.**

Podpisy